

»Nikar!« se je brat branil, ko so mu ponudili novo obleko, s katero bi zamenjal beraške cape, še bolj pa, ko so ga hoteli popeljati namesto na svišli v posebno sobico, kjer naj bi prenočeval. Potem pa se je dal le pogovoriti, da je šel. Z bratom sta se tisti večer seveda še pozno v noč menila o vsem in beseda je nanesla pogovor tudi na očetovo doto.

»I, saj res!« se je mlajši brat domislil. Oni prstan je vendar njegova dota, skoraj bi nanj pozabil. V omari ga hrani, tako drag mu je ta spomin na očeta. Pa še sam ne ve, da ga je prav ta prstan obvaroval vsega hudega in mu prinesel vse dobro... »Bratu ga dam,« je slednjič sklenil, »in jutri pojdeva skupaj na očetov grob in tam potoživa svoje gorje, oče bo odpustil, sinu bo greh izbrisan in potlej bo spet vse dobro in srečna bova oba. Bratu bom postavil novo hišo, odstopil kos sveta in — o, res, srečna, neizmerno srečna bova oba...« Tako je mislil, potem pa zasanjal.

Drugo jutro je navsezgodaj posijalo nad dolino zlato sonce in ptički so začebljali v pozdrav svoje popevke. Gospodar je vstal in stopil do brata, ki je prenočeval v sosedni sobi.

»Vstani, greva na očetov grob.« Ko pa je še enkrat poklical in ni dobil odgovora, je vstopil. Brata — nikjer. Noč ga je vzela...

Šel je sam na očetov grob in potožil svojo nesrečo. Od tistega dne se z bratom nista več srečala. Tako je bilo tedaj...

Nekega dne je pa zapihal močan veter, dvignil valove in jezero je usahnilo. Danes se razprostira tam širna raven, ki ji pravijo mah. Tiste hiše ni več. Še v razvalinah ne, ker so jo po gospodarjevi smrti valovi odnesli neznano kam. Samo vas, ta je še ostala in čudno — še ime je ohranila v spomin na tistega srečnega gospodarja, Vesela dolina je to ali tudi Bistra. Ob tihih jesenskih večerih, pravijo, da vidijo, kako se spreletavajo nad lehami in senožetmi tri meglice: dve letata tik nad zemljo, tretja se pa le včasih spusti do tal, potem pa spet izgine v višine, od koder je prišla. Ne srečajo se pa te meglice nikoli. Res nikoli, ker to so duše treh bratov.

Maksimov

Sveti Jurij

Kadar prijaha
k nam sveti Jurij,
zima oblastna
brž jo odkuri.

Vitez mogočni,
zmagaj še zmaja,
ki zdaj po zemlji
naši razsaja!

Griša Koritnik

Veter

Brzi sel iz daljnih krajev
spet je prisopihal,
preko gričev, preko gajev
je topló zadihal.

V šir in vzdolž se je razgrnil
o zračne pokrajine,
se na lahnih krilih vrnil
o reber in doline.

S svojim čudežnim mrmranjem
je predramil svet iz spanja:
ga navdal s pričakovanjem
novega snovanja...